

Hei ystävät ja työme tukijat!

24.7.2014

On heinäkuu, suomalaisilla lomat ja Suomessa hellettä. Täällä teemme ahkerasti töitä. Sääkin on sopiva, päivisin +26-28 asteen paikkeilla. Tänä vuonna sateet touko-kesäkuussa olivat harvinaisen runsaat, ja kestivät pitkään. Morogorosta Dodoman suuntaan Dakawan alueella on Wami-joki, joka tulvi kovasti, ja aiheutti hätää ja vaikeuksia tuhansille ihmisille. Morogoron hiippakunnassa keräsimme tavaroita ja vaatteita sen alueen ihmisille.

Me vietimme hyvän loman touko-kesäkuussa Suomessa. Olimme niin lomalla, että tapasimme lähinnä lapsia, ystäviä ja tuttuja. Kävimme vain yhdessä nimikkoseurakunnassamme ja lopuksi Lähetysjuhliilla. Tapaamisissamme jaoimme kuulumisiamme, mutta mukana oli koko ajan rukous, kysymys, toive, miten olisimme kaikessa elämässämme Jumalan johdatuksessa. Miten oma tahtomme suuntautuisi siihen, mitä myös Hän tahtoo?

Ensimmäisen työkauden loppu ja paluu Suomeen tammikuussa 2015 lähestyy. Alustavasti voimme nyt kertoa, että olemme tulossa toiselle kahden vuoden työkaudelle kesäkuussa 2015. Siitä kerromme tarkemmin myöhemmin. Laitamme ajoissa kyselyn tulemaan, niin kevätkaudella 2015 voitte varata meidät käymään sopivissa tilaisuuksissa. Suomesta palatessamme saimme vieraaksemme tarinateatteriryhmä Kapriisin, johon minä kuuluin ennen tuloamme. Kiersimme Kapriisin kanssa yliopistoja, kyliä, eri paikkakuntia, ja matka oli antoisa.

Nuorten yrittäjyyskoulutuksen loppujuhla 4.7.2014. Vieressäni pääsihteeri Matthias M'Dumah ja toinen oikealta opettaja Alex Bahoxa. Kuva Lascelles Chen

Morogoron hiippakunnan nuorten yrittäjäyyskoulutus oli onnistunut. 26 työtöntä nuorta aikuista sai kolmen viikon ajan intensiivistä, käytännönläheistä koulutusta pienbisneksen alkeista ja he tekivät suunnitelmat omille alueilleen. Suunnitelmissa oli kanojen kasvatusta ja myyntiä, vihannesten kasvatusta ja myyntiä ja puhelinten latauspalveluja aurinkennon avulla kylässä, mihin ei tule sähköä. Nuoret keräävät alkupääomasta puolet, ja Suomen Lähetysseura tukee heitä puolella summasta. Koulutuksessa korostettiin tarpeeksi pienen, mutta realistisen suunnitelman tekemistä ja toteuttamista, kuin myös yhteistä toimintaa. Varoja kerätään nuorisotyölle, matkoja, leirejä ja tarvikkeita varten. Joistakin pikkukylistä puuttuu oikea jalkapallokin. Seuraavaksi menemme hiippakuntasihteeri mama Tabitha Kilatun kanssa nuorten kotipaikoille seuraamaan suunnitelmien toteutusta ja kannustamaan nuoria. Aiheesta julkaistaan juttu Kirkko ja kaupunki-lehdessä.

Matkustimme melkein 1500 kilometriä esimiehemme Lasse Lampisen kanssa, Njombeen, Mafingaan ja Iringaan. Minä kävin myös Ilembulassa. Visa ja Lasse kävivät kumppanivierailuja eli neuvotteluja siitä, miten yhteistyötä jatketaan ensi vuonna, tarpeita, toiveita ja sisältöjä. Kun varat suunnataan oikeisiin kohteisiin, suhteellisen pienilläkin summilla saadaan paljon hyvää aikaiseksi ja juuri niissä kohteissa, missä kumppanilla on vaikeuksia.

Minä haastattelin kahta perheneuvonnan opettajaa (entistä Lähetysseuran stipendiaattia), kummiohjemassemme olevaa vammaisen lapsen äitiä ja äitiä, joka huolehtii perheensä taloudesta, koska mies on leikattu niin että ei saa rastittaa itseään. Perheneuvojat puhuivat peräkyllillä vallitsevista uskomuksista, jotka ovat niin vastenmielisiä: esimerkiksi, että puolison pitää maata kuolleen kanssa hyvästelläkseen hänet. Ja heidän alueellaan Lounais-Tansaniassa hiv/aids-tilanne on edelleen paha erityisesti haitallisten uskomusten vuoksi. Perheneuvonta tekee siellä vaativaa, mutta hyvää työtä. Kirjoittamani jutut julkaistaan joskus myöhemmin. Ainakin toiset ovat osa syksyn Tasaus-kampanjaa, missä aiheena on vammaisten oikeudet ja Kauneimmat joululaulut-kampanjaa, jonka teema on kehitysmaan äidit.

Anziwike Chengula Njombesta tyttärensä Ushindin kanssa Inuka –kuntoutuskeskuksessa. Mukaan tuli kuvaushetkellä hoitojaksolla oleva Florence. Kuva: Katri

Yhtenä sunnuntaina pidin saarnan swahiliksi. Olin kääntänyt sen kielenopettajamme kanssa. Alku meni hyvin. Ihmiset seurasivat tarkkaavaisesti. Sitten kerroin tarinan. Tarina sinänsä oli hyvä, ja tansanialaiset rakastavat tarinoita, mutta tiivistin tarinan opetuksen liian lyhyesti. Kun jatkoin liian nopeasti, ihmiset putosivat kärryiltä. Suomessa on kuulijoita aliarvioivaa toistaa useasti, että ”tarinan opetus oli...”, mutta täällä tarinan opetus pitää kerrata ainakin kolmeen kertaan. Tekstin kääntäminen kielenopettajan kanssa oli todella työlästä. Mutta me teimme sen, ja olen tyytyväinen. Meidän kielen oppimisemme tapahtuu hitaasti, mutta varmasti.

Olin ensimmäisen kerran hautajaisissa. Yhden evankelistamme vaimo kuoli 38-vuotiaana ja leskelle jäi neljä pientä lasta. Hautajaisväki meni ensin surukotiin syömään. Sitten kokoontuttiin kirkkoon. Iso, rakenteilla oleva kirkko oli aivan täynnä. Pappeja oli saapunut kaikista rovastikunnista. Piispa oli paikalla. Apulaispiispa suoritti toimituksen. Kuorot lauloivat, mutta eivät tanssineet. Arkun kansi avattiin ja kaikki kiersivät arkun ympäri. Omaisille kerättiin kolehti. Aivan lopuksi itkijänaiset alkoivat kirkua. Pyörtyneitä naisia kannettiin ulos, ja virvoitettiin kirkon lattialla. Arkku kannettiin avolava-autolle ja mukaan sulloutui niin paljon väkeä kuin vain mahtui. Arkun etupäädystä oli valkoinen puuristi, jossa luki vainajan nimi ja syntymä- ja kuolinaika. Autot kulkivat saattueessa haudalle. Autojahan on täällä vähän, useimmat menivät moottoriyörillä, tai tilausbusseilla. Haudalle en enää mennytkään, koska olin viettänyt kirkossa aikaa jo neljä tuntia.

Täällä erilaisuuden ja tylsyyden kokemukset vaihtuvat yhteisyyden ja hämmästelyn kanssa vähän eri skaalalla kuin Suomessa. Välillä on kova ikävä lapsia ja ystäviä Suomessa, välillä täällä saa kokea suurta yhteenkuuluvuutta näiden uusien ystävien kanssa. Iltaisin edelleenkin meillä on ajanviettomahdollisuudet aika vähissä. Yksinkertainen elämä oli se, mitä halusimme tänne muuttaessa. Tässä todellisuudessa joskus se on vapauttavaa, toisinaan aikamoinen koettelemus. Vaikka tietäisi, mitä haluaa, esimerkiksi käyttää joutilasta aikaa rukoukseen, niin päivittäisten rutiinien muuttaminen on uskomattoman vaikeaa.

Viime viikolla valitin, että olisi edes juhlia. Nyt niitä on, hautajaisten lisäksi tänä iltana hiippakunnan toimistosihteerin tyttären ”polttarit”, send-off-juhlat ja sunnuntaina on nuorten sunnuntai. Nuoret hoitavat kaiken jumalanpalveluksissa. Minua on pyydetty lähikirkkoon Bungoon pitämään puhe, ja osallistumaan leikkeihin ja kilpailuihin jumalanpalveluksen jälkeen.

Sanan ajan mukaan viime sunnuntain rukous: ***Herra, kiitos, että saan olla sinun palveluksessasi, tehtävässä, jonka olet tarkoittanut juuri minulle. Kiitos, että tehtävän ei tarvitse olla muiden silmissä merkittävä ja tavoittelemisen arvoinen. Tärkeintä on, että on se tehtävä, jossa voin palvella sinua kaikella, mitä minulla on. Amen.***

Siunausta! Toivottavat *Katri ja Visa*. P.O.Box 1576 Morogoro Tanzania.

Ps. Salmiakki on aina tervetullutta.

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Osallistuimme maasainuorten siunaamisjuhlaan 2.7.2014 Kambalan kylässä. Juhlista tulee artikkeli Kesi-Uusimaahan. Kuva. Visa

SUOMEN LÄHETYSSEURA